

Arrest

nr. 234 724 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat A. ROGGHE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die stellen van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 mei 2019 en dienden op 14 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beslissing waarbij het door hen in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

De beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, die bij aangetekend schrijven van 20 december 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Aleppo. Midden 2016 vertrok u uit Syrië. Enkele weken later kwam u aan in Griekenland, waar u een internationale beschermingsstatus verkreeg. U vertrok uit Griekenland omdat u uw kinderen niet kon inschrijven in dichtbijgelegen scholen. U vertrok midden 2019 samen met uw vrouw [H.A.] [...] en uw kinderen met het vliegtuig naar België. U diende op 14 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een identiteitskaart, een familieboekje, een akte van gezinssamenstelling en een akte van het ministerie van Justitie, samen met een Griekse vertaling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u een internationale beschermingsstatus hebt verkregen in Griekenland (CGVS, p. 3).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u uit Griekenland te zijn vertrokken omdat u uw kinderen niet kon inschrijven in een dichtbijgelegen school en omdat u geen werk vond en uw woning moest verlaten (zie CGVS, p. 4 en 6). In haar verzoek om internationale bescherming merkt uw echtgenote bijkomend op dat ze in Griekenland geen medische behandeling kreeg (zie CGVS 1916926, p. 4).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermings-

status in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste dient te worden benadrukt dat uit uw verklaringen noch uit die van uw echtgenote blijkt dat u werk of een woning, uw vrouw medische behandeling of uw kinderen scholing werd ontzegd wegens één van de criteria van de Vluchtelingenconventie voor de toekenning van de vluchtelingenstatus (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Uw echtgenote stelt immers dat jullie jullie uitkering en woning verloren omdat jullie een verblijfsvergunning kregen (zie CGVS 19/16296, p. 4). Ook u stelt in algemene termen dat wanneer men een identiteitskaart en paspoort krijgt, de uitkering wordt stopgezet (zie CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaringen dat uw kinderen niet naar school mochten, wordt opgemerkt dat u verklaarde dat de scholen waar er nog plaats was, te ver waren of in een slechte buurt lagen (zie CGVS, p. 5). Met betrekking tot het gebrek aan medische behandeling waarvan uw vrouw in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gewag maakt, dient te worden opgemerkt dat zij stelt dat zij niet behandeld werd omdat zij zwanger was en hierna geen afspraak meer regelde bij een arts (zie CGVS 1916926, p. 4).

Evenmin kan gesteld worden dat de levensomstandigheden waarin u en uw gezin zich in Griekenland bevonden, beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wat betreft uw verklaringen dat u geen werk vond, dient verder te worden opgemerkt dat u pas een maand voor uw vertrek uit Griekenland de documenten ontving waarmee u op legale wijze kon worden tewerk gesteld (zie DVZ dd. 20.09.2019, punt 3.5 en zie CGVS, p. 4 en 7). Aangezien u een maand na het ontvangen van deze documenten Griekenland reeds hebt verlaten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat u een ernstige poging hebt ondernomen om op legale wijze werk te vinden in Griekenland. Uit uw overige verklaringen blijkt dit evenmin. Zo stelt u dat u werk zocht in drie of vier winkels die schoenherstellingen deden, maar dat ze er niemand nodig hadden (zie CGVS, p. 7). U voegt hieraan toe dat veel Syriërs die al veel langer in Griekenland verblijven zeggen dat er amper werk is in het land (zie CGVS, p. 7). Gevraagd of u nog naar andere jobs hebt gezocht, stelt u dat u zelfs naar de job van sinaasappelplukker hebt gezocht, maar dat u daarvoor gevraagd werd om naar Kreta te verhuizen en dat u dit niet wenste (ibid.). Tot slotte stelt u dat de enige optie om werk te vinden zelf een café openen was, maar dat u daarvoor geen kapitaal had (ibid.). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen overheidsinstelling hebt aangesproken in uw zoektocht naar werk (zie CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u niet naar een arbeidsbureau bent geweest, stelt u enkel dat er geen werk was en dat zo'n diensten er niet bestonden (zie CGVS, p. 8).

Ook in verband met uw verklaringen dat u uw woning moest verlaten, dient te worden benadrukt dat u nog geen maand nadat u de brief waarin u dit werd meegedeeld, Griekenland hebt verlaten (zie CGVS, p. 6). Op het moment van uw vertrek woonde u nog in deze woning (zie CGVS, p. 6). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u een ernstige poging hebt ondernomen om een woning te vinden. Uit uw overige verklaringen blijkt dit evenmin. Gevraagd of u een woning gezocht heeft, stelt u eerst louter dat de woningen te duur waren (zie CGVS, p. 6). Vervolgens gevraagd naar pogingen die u hebt ondernomen om een woning te vinden, stelt u louter dat u aan andere mensen hebt rondgevraagd nadat de overheid u zei dat u het zelf moest doen (zie CGVS, p. 7). Bovendien dient in dit verband te worden benadrukt dat u stelt dat uw broer die in Griekenland op straat belandde, er inmiddels gratis in een school kan verblijven (ibid.).

Wat betreft uw verklaringen dat uw kinderen in Griekenland niet naar school konden, dient herhaald te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw kinderen niet inschreef omdat de scholen waar er nog plaatsen waren te ver waren of in een slechte buurt lagen (zie supra). U stelt dat u uw kinderen niet naar school stuurde omdat u ze liever in de buurt van uw woning had (zie CGVS, p. 5).

In verband met de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie het financieel moeilijk hadden in Griekenland, dient te worden benadrukt dat jullie wat dit betreft voornamelijk verwijzen naar het feit dat jullie tweedehandskleren moesten kopen en geen geld hadden voor merkkleedij (zie CGVS, p. 8 en zie CGVS 1916926, p. 6). U stelt dat uw kinderen het hiermee moeilijk hadden omdat ze rijke vrienden hadden (zie CGVS, p. 8). Zowel u als uw echtgenote stellen dat jullie geld genoeg hadden voor basisproducten, ook al was het soms moeilijk en hadden jullie soms aan bepaalde producten een tekort (zie CGVS, p. 8 en zie CGVS 1916926, p. 7). Er dient wat dit betreft te worden opgemerkt dat jullie tot aan jullie vertrek een uitkering kregen van de Griekse autoriteiten (zie CGVS, p. 7 en 9). Ook maakte uw broer u in Duitsland geregeld wat geld over, zodat jullie kinderen ook zakgeld kregen en shisha konden gaan roken (zie CGVS, p. 7-8).

Ten slotte dient in verband met de medische toestand van uw echtgenote nogmaals benadrukt te worden dat zij tijdens haar zwangerschap niet kon worden behandeld (zie CGVS 1916926, p. 4 en zie supra). Ze stelt na haar zwangerschap geen arts meer te hebben gezien (ibid.). Ze stelt dat jullie dachten dat het beter was als een afspraak via de sociaal-assistent verliep, maar die heeft uw vrouw daarna amper twee keer geconsulteerd (ibid.). Verder trachtte zij niet om op een andere manier nog een afspraak te regelen (zie CGVS 1916926, p. 5). Bovendien leggen jullie geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw echtgenote nood had aan medische behandeling. Er kan dus niet gesteld worden dat uw echtgenote geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten (identiteitskaart van u en uw echtgenote; familieboekje; akte gezinssamenstelling; akte ministerie van justitie) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze betrekking hebben op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staan.

In verband met de medische problemen van uw echtgenote, die dus met geen enkel document gestaafd worden, dient ten slotte nog te worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, het door u genoemd land van herkomst, aangezien u in Griekenland over een internationale beschermingsstatus beschikt."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster en die ook bij aangetekend schrijven van 20 december 2019 ter kennis werd gebracht, wordt de motivering van de eerste bestreden beslissing overgenomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de "algemene" en de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

"Artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om international[e] bescherming van een verzoeker die reeds international[e] bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie niet ontvankelijk te verklaren.

Het gaat dus om een mogelijkheid, niet om een verplichting.

Het CGVS beschouwt ten onrechte dat uit de elementen die Verzoekers aanhalen niet blijkt dat de bescherming in Griekenland niet "actueel of ontoere[i]kend" zou zijn.

Nochtans bewezen de gehoren van verzoekers ontegenzegglijk dat de bescherming in Griekenland een lege huls is.

Gehoor [R.A.]:

- Scholing:

"Ben je effectief nog naar andere scholen geweest om uw zonen in te schrijven behalve waar uw dochter was ingeschreven?"

**Ik had ook rondgevraagd en assistent ook gebeld naar scholen maar er waren geen plaats vrij, op scholen die dichterbij waren, ik moest mijn woning verlaten en ik moest zelf gaan werken en er was geen werk in Griekenland" (p. 5)"*

(...)

"Staatsscholen hadden enkel plaats voor meisjes, niet voor jongens, (p.6)

-Uitkering:

"Hoelang heb je die uitkering van 550 € gekregen?"

**Vanaf twee jaar geleden begon ik die te krijgen, dat heeft een jaar en zeven maanden geduurd.*

Hoelang zou je die kunnen krijgen die uitkering?

**Als je pas ID kaart en paspoort krijgt dan wordt die uitkering stopgezet.*

Hoelang nadat je uw ID kaart had gekregen zou die stopgezet geweest zijn ?

**Een maand , ik had paspoort gekregen, dan was mijn uitkering stopgezet." (p.9)*

(...)

"Waren er daar organisaties of NGO's die je kon contacteren?"

**Ik ben naar organisatie geweest maar ze zeiden dat ze vol zaten, geen nieuwe mensen konden aannemen..." (p.9)*

-woning: (na toekenning van de international[e] beschermingsstatus)

"Wanneer moest u uw woning verlaten?"

**Ze hadden ons datum gegeven, dat we op die datum de woning moesten verlaten hebben, we hadden die brief gekregen, een maand later was de datum", (p.6)*

"Wat heb je allemaal ondernomen om een woning te vinden?"

**Ik heb overal gezocht via andere mensen, rondgevraagd. De overheid zei tegen mij dat ik dat zelf moest doen", (p.7)*

-Werk:

"Wat heb je allemaal ondernomen om werk te vinden in Griekenland?"

** Ik heb werk gezocht maar er was geen werk.*

(...)

**Ik ben naar verschillende plaatsen geweest om naar werk te vragen. Ik ging naar winkels van schoenen herstellingen. Er waren drie of vier winkels daar, ze hadden niemand nodig, want Italianen hebben overal in Europa schoenenwinkels geopend.*

Daarom was er in Griekenland weinig werk. (p.7)

(...)

Waarom nooit naar arbeidsdienst gegaan in Griekenland?"

**Er was geen werk. Er bestonden zo'n diensten niet,...(p.8)*

Verzoekers hebben wel een situatie van ernstige deprivatie in Griekenland ondervonden.

De levensomstandigheden in Griekenland zijn onleefbaar. Verzoekers behoren tot de sociale groep van de vreemdelingen met een verblijfstitel.

Hun levensomstandigheden in Griekenland (structurele afwezigheid van hulp en steun van de autoriteiten voor zijn groep) zijn vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS beschouwt ook ten onrechte dat hun levensomstandigheden in Griekenland niet konden worden beschouwd als onmenselijk en vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ze zijn onmenselijk en vernederend in de zin van artikel van het 3 EVRM.

Recente verslagen van onafhankelijke organisaties bevestigen de erge tekortkomingen van Griekenland.

Het AIDA verslag van 31 december 2018 onderstreept:

"Pro Asyl and Refugee Support Aegean Highlighted that living conditions for refugees in Greece have not improved. There are still widespread deficits in the reception, care, integration of beneficiaries of protections. (...)

There are generally limited accommodation places for homeless people in Greece and no shelters are dedicated to recognised refugees or beneficiaries of subsidiary protection.

There is also no provision for financial support for living costs. In Athens for example, there are only four shelters for homeless people, including Greek citizens and third country nationals lawfully on the territory. At these shelters, beneficiaries of international protection can apply for accommodation, but it is extremely difficult to be admitted given that these shelters are always overcrowded and constantly receiving new applications for housing.

According to GCR's experience, those in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or reside in abandoned houses or overcrowded apartments, which are on many occasions sublet. Pro Asyl and Refugee Support Aegean also document cases of recognised beneficiaries of international protection living under deplorable conditions, including persons returned from other EU countries. (...)

On 31 Juli 2018, the German Federal Constitutional Court held that beneficiaries of international protection may not be returned to Greece without assurances from the relevant Greek authorities. The Federal Constitutional Court concluded that returns have to be examined on a case-by-case basis, to assess in particular whether the livelihood of the persons concerned is guaranteed and whether they have access to the labour market, housing and health care.

In this respect, Pro Asyl and Refugee Support Aegean have documented homelessness or stay in precarious conditions in squats in Athens without access to electricity or water. An illustrative case is that of a vulnerable four-member family of refugees returned from Switzerland at the end of august 2018. Upon their return to Greece, the family ended up homeless, was denied crucial benefits and the two parents could not find employment. According to the findings of the organisations, refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than a protection "on paper".

Het verslag van Human rights Watch 2019 onderstreept ook de grove tekortkomingen van Griekenland (ellendige levensomstandigheden- miserabele gezondheids- en hygiënische voorwaarden...).

In recente arresten, heeft het Europees Hof van Justitie dezelfde opvatting als de organisaties. Een verzoeker mag niet uitgewezen worden naar een andere lidstaat waar hij reeds international[e] bescherming geniet maar waar hij in een toestand van ernstige materiële deprivatie zou zijn. (EHJ, arrest 19.03.2019- Jawo C-163/17; EHJ, 19.03.2019, Ibrahim, Sharqawi , Magomadov, C-297/17, C-318/17, C-3019/17, C-428/17)"

In hoofddorde vragen verzoekers te worden erkend als vluchteling.

In ondergeschikte orde vragen zij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat deze werden genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een

dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. Uit de bestreden beslissingen en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Zij bevestigen dit trouwens in hun verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Verweerder heeft ook toegelicht dat verzoekers' basisrechten in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekers afgelegde verklaringen en de door hen aangevoerde stukken niet tot een ander besluit leiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoekers in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekers kunnen uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Zij dienen dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen werd verleend in een andere EU lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of

toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim/Duitsland, § 90 e.v.).

Verzoekers houden voor dat de bescherming die hen in Griekenland wordt verleend op verschillende vlakken onvoldoende is en verwijzen naar de verklaringen die zij aflegden omtrent de socio-economische problemen die zij in dat land hadden. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gegarandeerd zijn en dat niet wordt aangetoond dat hun levensomstandigheden er onmenselijk of vernederend, in de zin van artikel 3 van het EVRM, zijn.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat de commissaris-generaal er op heeft gewezen dat niet blijkt dat verzoeker een ernstige poging ondernam om werk te vinden aangezien hij Griekenland reeds verliet kort nadat hij de documenten verkreeg waarmee hij toegang kreeg tot de arbeidsmarkt en hij geen overheidsinstelling contacteerde in zijn zoektocht naar werk. Het betoog dat verzoeker zelf vaststelde dat er geen werk was en dat hij wel op een aantal plaatsen naar werk zocht doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekers' standpunt dat er in Griekenland geen werk is wordt daarenboven ontkracht door het feit dat verzoeker zelf aangaf dat hij, weze het volgens zijn verklaringen "in het zwart", een week werkte en dat zijn broer in Griekenland als kleermaker actief is.

Verzoekers tonen ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat zij tot op het ogenblik van hun vertrek over een woning beschikten en dat niet blijkt dat zij ernstige pogingen ondernamen om een nieuwe woning te vinden toen hen was meegedeeld dat zij de hen eerder toegekende woning dienden te verlaten. Verzoeker erkende ook dat een broer die in Griekenland in een vergelijkbare situatie verkeerde toen hij zijn woning diende te verlaten een ander onderkomen vond. Er kan niet worden besloten dat verzoekers aannemelijk maakten dat zij bij een verblijf in Griekenland dakloos zouden zijn.

Er blijkt evenmin dat er geen mogelijkheid was voor verzoekers om hun kinderen in Griekenland naar school te laten gaan. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers erkennen dat zij bijstand kregen van een maatschappelijk assistente om hun dochter te laten inschrijven in een staatsschool in de omgeving van hun toenmalige verblijfplaats. Verzoekers verklaarden dat hun andere kinderen niet konden worden ingeschreven in een van de scholen in de wijk waar zij woonden. Uit hun toelichting blijkt echter niet dat hun andere kinderen helemaal niet konden worden ingeschreven in een school.

Het gegeven dat verzoekers, nadat zij de nodige documenten verwierven om actief te worden op de Griekse arbeidsmarkt, niet langer de uitkering kregen die wordt toegekend tijdens de behandeling van een verzoek om internationale bescherming laat evenmin toe te besluiten dat verweerder hun situatie verkeerd heeft beoordeeld. Er blijkt trouwens niet dat verzoekers een acuut gebrek aan financiële middelen hadden. Zij gaven immers aan negenhonderd euro te hebben besteed aan hun reis van Griekenland naar België en verzoeker verklaarde dat hij nog een broer in Duitsland heeft die hem soms geld overmaakte.

Uit geen enkel stuk kan voorts worden afgeleid dat verzoekers in Griekenland geen toegang tot medische voorzieningen zouden hebben gehad op het ogenblik dat zij hier effectief nood aan hadden.

Verzoekers' citaat uit een verslag van AIDA, waarin wordt aangegeven dat er in Griekenland nog talrijke problemen zijn wat betreft het onthaal van, de zorg voor en de integratie van vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus is toegekend, waarin wordt vermeld dat er weinig plaatsen zijn voor de opvang van daklozen en dat er geen specifieke voorzieningen zijn inzake financiële steun met betrekking tot de kosten voor het levensonderhoud, dat personen die geen woning of inkomen hebben dakloos blijven of moeten verblijven in verlaten huizen of overbevolkte appartementen en waarin wordt

geduid dat werd vastgesteld dat personen in kraakpanden waar er geen water en elektriciteit is in precare omstandigheden wonen, laat de Raad niet toe te concluderen dat er sprake is van een structureel in gebreke blijven van de Griekse autoriteiten of dat verzoekers, gelet op hun persoonlijke situatie – jonge gezonde personen, die arbeidsgeschikt zijn, die daarenboven verwanten hebben die hen bijstaan en die niet aantonen dat zij geen beroep konden of kunnen doen op bijstand vanwege de Griekse autoriteiten – en gezien bepaalde eerdere ervaringen in Griekenland, geen onderdak, voeding, toegang tot de arbeidsmarkt of, indien nodig, medische hulp kunnen krijgen. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers selectief citeren uit voormeld publiek verslag en voorbijgaan aan het feit dat in dit verslag ook melding wordt gemaakt van het feit dat er de afgelopen jaren in Griekenland tal van opeenvolgende programma's waren om vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend tijdelijk op te vangen of financieel te ondersteunen en dat er ook een mogelijkheid bestaat om toegang te krijgen tot een systeem van sociale steun waarop alle personen die legaal in Griekenland verblijven, mits het vervullen van een aantal voorwaarden, een beroep kunnen doen.

De verwijzing naar een arrest van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is voorts niet dienstig nu elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

Verzoekers tonen met hun beschouwingen en de verwijzing naar een verslag van algemene aard niet aan dat zij dreigen terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers kunnen, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen de artikelen 48/3, 48/4 of 57/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 3 van het EVRM of de "algemene" of materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.2.4. Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met de beslissingen van verweerder. Hun betoog laat evenwel niet toe te besluiten dat deze beslissingen werden genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.5. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verweerder de bestreden beslissingen deugdelijk heeft voorbereid. Hij heeft verzoekers immers uitvoerig gehoord en rekening gehouden met hun verklaringen en de door hen voorgelegde stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. Een nieuw onderzoek of verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK